

Arrest

nr. 154 671 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die loco advocaat P. HEIRMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 26 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer :

naam: M.(...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: 24.07.1966

geboorteplaats: Casablanca
nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
uiterlijk op 26/07/2015*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie van gebrek aan belang met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten aangevoerd. De verwerende partij stelt:

“Verwerende partij merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekende partij dus geen nut opleveren.

De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang (o.a. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746, RvS 26 juni 2006, nr. 160.491, RvS 19 januari 2007, nr. 166.791).

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang."

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van de verzoekende partij, *in casu*, beïnvloedt en dat de verwerende partij niet aantoont op welke grond zij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), verdragsbepaling die primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling.

Om deze redenen wordt de exceptie van gebrek aan belang verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"1.

De verzoeker woont op heden samen met mevrouw C.(...) D.(...) met wie hij verloofd is en in België wenst te huwen.

De intentie tot huwen werd tevens reeds aangegeven in de bestreden beslissing.

Gezien, volgens de bestreden beslissing, dit voornemen evenwel geen automatisch recht op een verblijf zou geven dient de verzoeker eerst naar zijn land terug te keren om een visa te krijgen vanaf het ogenblik dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Dergelijk standpunt kan evenwel geenszins gevolgd worden.

De verzoeker is op heden immers reeds bij machte in het huwelijk te treden en dit middels toepassing van art. 44 Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Zo heeft de verloofde van de verzoeker, mevrouw C.(...) D.(...), reeds meer dan drie maanden haar gewone verblijfplaats in België alsmede heeft zij de Belgische nationaliteit.

De verzoeker kan op heden aldus perfect in het huwelijk treden met mevrouw DERLYN en is reeds volop bezig de nodige documenten te verzamelen teneinde de huwelijksaangifte bij de dienst Burgerzaken van de gemeente Zwalm te voltrekken (stuk 2).

Bij toepassing van artikel 3 juncto artikel 8 EVRM dient de verzoeker de kans te worden geboden een gezinsleven uit te bouwen en kan de weigering en bemoeilijking hiertoe enkel en alleen als een flagrante schending van deze bepalingen worden aanzien.

2.

De voorgestelde procedure zoals vermeld in de bestreden beslissing, nl. terugkeren naar Marokko teneinde een visum kort verblijf aan te vragen kan gelet op het voorgaande enkel en alleen als een grove schending van de artikelen 3 en 8 EVRM worden beschouwd.

Dergelijke manier van werken zou immers een dermate vertraging en bemoeilijking van de vorming van het gezin van de verzoeker inhouden dat zulks de facto neerkomt op een miskenning van zijn recht tot het stichten van een gezin.

In casu is het aldus evident aangewezen de verzoeker en zijn verloofde toe te staan het huwelijk nu reeds te voltrekken teneinde de procedure gezinshereniging te kunnen starten, cfr. de artikelen 3 en 8 EVRM.

In die zin dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd, minstens dient de uitvoering van de beslissing te worden geschorst teneinde de verzoeker toe te staan het nodige te doen het huwelijk te voltrekken en de procedure gezinshereniging te starten.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Terwijl: een vreemdeling die zich op artikel 8 E.V.R.M. wil beroepen, dient aan te tonen dat het vrijwel onmogelijk is voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong of elders een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Inter-sentia, 2004, p 754). Te dezen toont betrokkene dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Inzake immigratie heeft het EHRM er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15.07.2003, Mokrani/Frankrijk § 23; EHRM 26.03.1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31.01.2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12.10.2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/Beigjé § 81; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28.05.1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Het nadeel dat verzoekende partij inroept is te wijten aan haar eigen verzuim, namelijk het illegaal verblijf. Gelet op al deze elementen blijkt derhalve niet dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Terwijl: verder dient te worden opgemerkt dat een vreemdeling geen verblijfsrecht kan putten uit een voorgenomen huwelijk. De intentie om in het huwelijk te treden staat de bestreden beslissing dus niet in de weg.

Er kan op gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds meerdere malen heeft vastgesteld dat “de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St., nr. 159.485 van 1 juni 2006).” (R.v.V., nr. 4683 van 11 december 2007) Ook de Raad van State was eerder reeds van oordeel dat het recht om in het huwelijk te treden iemand niet vrijstelt “om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten, zoals vooropgesteld in het artikel 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” (R.v.St., nr. 166.189 van 20.12.2006).

Terwijl: verwerende partij dient vast te stellen dat verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient ze aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekende partij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RVS. nr. 105.233 van 27.03.2002; RVS nr. 105.262 van 28.03.2002, RVS nr. 104.674 van 14.03.2002; RVS nr. 120.961 van 25.06.2003; RVS nr. 123.977 van 08.10.2003).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven .

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vereiste documenten, met name een geldig visum.

Artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in het verzoekschrift wordt aangevoerd, bepaalt als volgt:

“ 1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM inzake haar gezinsleven opwerpt, moet de Raad eerst onderzoeken of er op het moment van de bestreden beslissing een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21). Het gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is een autonoom begrip en dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Er moet eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Daarnaast moet de verzoekende partij aantonen dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). De beoordeling of er sprake is van een gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is een feitenkwestie.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, gelet op de weinige documenten die zij aanbrengt om haar gezinsleven te staven, benadrukt de Raad dat, hoewel artikel 8 van het EVRM erop is gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven, het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij doet uitschijnen in haar verzoekschrift, heeft het EHRM er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 november 1996, *Ahmed v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodriguez Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair-balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en sinds 2010 in België te verblijven zonder een verblijfsrecht. Zij verklaart ook al twee jaar een relatie te hebben en momenteel verloofd te zijn met mevrouw C.D., die de Belgische nationaliteit bezit. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij louter verklaart dat ze met mevrouw C.D. samenwoont, maar hiervan geen begin van bewijs bijbrengt. Om haar intentie om te huwen te staven voegt de verzoekende partij enkel een blanco formulier van de Dienst Burgerzaken aan haar verzoekschrift toe. Hiermee maakt ze haar intentie om te huwen niet aannemelijk. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt dat haar verklaringen onderbouwt.

De verzoekende partij voert aan dat een terugkeer naar Marokko een zodanige vertraging en bemoeilijking voor het uitbouwen van een gezinsleven zou vormen dat haar recht op gezinsleven wordt geschonden. Uit de gegevens blijkt dat de verzoekende partij wist dat zij geen verblijfsrecht bezit en zij een relatie in illegaal verblijf is aangegaan, wetende dat er een risico bestond dat zij kon worden teruggestuurd.

Voorts stelt de Raad vast dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze economische, sociale of culturele onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Het gegeven dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en gezinsleven elders of in haar land van herkomst, Marokko, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat ze haar gezinsleven enkel in België kan verder zetten.

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij is om haar grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig is tewerk gegaan. Er kan enkel rekening worden gehouden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

De verzoekende partij voert aan dat een terugkeer naar Marokko een zodanige vertraging en bemoeilijking voor het uitbouwen van een gezinsleven zou vormen dat haar recht op gezinsleven wordt geschonden. In dit verband wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing niet verhindert dat de

verzoekende partij in haar land van herkomst een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging of om te huwen. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op de intentie om te huwen van de verzoekende partij, maar dat daarbij gesteld wordt dat deze intentie haar niet automatisch recht op verblijf geeft en dat zij kan terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd. Met haar summier betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn. Daarenboven stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In casu toont de verzoekende partij voorts niet aan dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven verstoort in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Ook verhindert de bestreden beslissing niet dat haar partner haar bezoekt in het land van herkomst of elders.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog aldus niet aan dat het bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen enerzijds haar belangen, die in se erin bestaan om met haar partner in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3 De verzoekende partij werpt in haar eerste middel ook de schending van artikel 3 van het EVRM op.

In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel is geschonden. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het inroepen van artikel 3 van het EVRM, is het middel onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS